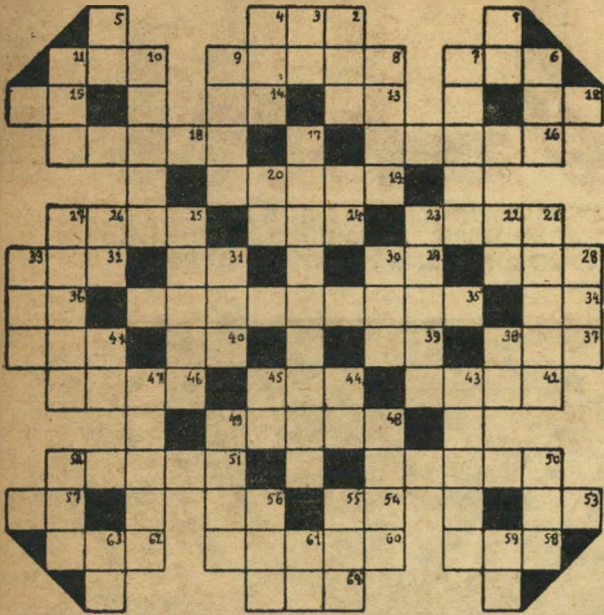

תשבץ 907

מאוזן: 2. היה מצוי בה; 6. נשיא האוניברסיטה העברית בירושלים; 8. מפגש כוחות ה' אמנה הדרום מזרח אסייתית; 10. גועל; 12. מרגיש עצמו טוב במים; 13. אי-תו שותים באוקיינוס; 14. סימן; 15. אות לטינית; 16. זמר ישראלי; 18. ילקוט; 19. כר נוי של פיסן עברי; 21. מרים, בגרמנית; 22. עץ נגבי; 24. סרטה האחרון של סילבנה מנגאנו; 28. אחיו של זרת; 29. מכלה את הבגדים ב' ארון; 31. החייה הרוסית; 32. נושא את פרנסתו על ש' כס; 34. ששים ר' שלוש; 35. מושב

33. מאכל הלב; 38. ראה 5 למעלה; 41. נסתרים; 43. לפעמים אות חיבה, כמעט תמיד מכאיבה; 44. נהר באיטליה; 45. יחיד דת המטבע; 47. גדול הסיפורים העבריים ה' חיים; 48. ספר; 49. 'וקול... נשמע בארץ' גו'; 50. עצב רב; 52. בן בן הבן; 55. עורו יקר מאד; 56. היא עשוייה בצבת; 59. שנואת ב' גי'. 61. קרס; 63. עליהן משה שפירא שר.

15. **ספרי עינות לפותרי תשבץ 907** שמואל אבנר, שדה התעופה לוד, אלעל; צבי ארגמן, משק מחניים, דוארניע הגליל העליון; אריה בן-עמי, תל-אביב, גרץ 18; אהרן ברט, עכו, ת.ד. 37; א. גולדפרב, תל-אביב, ארלוזורוב 174; יהודית גסן, חיפה, הרצליה 27; נחמיה חור, תל-אביב, פרישמן 86; יהודית לורע, תל-אביב, וייצמן 98; יורם מודעי, קבוצת השחר, המוסד החינוכי, נגבה, דוארניע חוף אשקלון; כר' מלה מלכה, תל-אביב, פינסקר 53; ראובן סתרי, בית קשת, דוארניע הגליל התחתון; אברהם פריה, ירושלים, תחכמוני 27; יוסף פרלמוטר, מתחלמים, חולדה; רות רוזוי, צה"ל, דואר צבאי 2427; חיים שרעבי, תל-אביב, המשך רבינוביץ 41.

ותיק בשרון; 36. תריסר; 37. נאד; 39. המרכו; 40. בת-קול; 41. הרשע; 42. זיוון; 44. בית מסחר תל-אביבי לנעלי ילדים; 46. שערות האריה; 48. מלוש לבן על-סירוב; 50. ח"כ צ"כ; 51. חיית מפ' לצת רבת ראשים; 53. חודש החורבן; 54. סימן הרבות; 56. פקודה; 57. זכר; 58. אחת האמהות; 60. מתבר ספר לימוד לספ' רות העברית; 62. בית החרב, ניתן גם לחתן; 64. על נושא, בראשי תיבות, זה נוצרה ספרות רבנית ענפה.

מאוזן: 1. אחת מגיבורות בית התה של ירח אוגוסט; 2. אמ שמואל ושבעת הבנים; 3. שחהכסף, בנייר; 4. המואביה; 5. יחידת מגורים בבית-הסוהר; 6. על חלון המכונית בעת הגשם; 7. חבר הכנסת הראשונה, מטעם חירות; 8. על שמה נקראה המושבה עקרון; 9. מ"ם אגדתו בגבעתי; 10. אותו ביקש העולם הזה, לאחרונה, מקוראיו לענות; 11. מיליון גרמים; 17. העיר הגדולה בארץ; 19. סוף; 20. מנעול הפנטונים; 21. נשק המטיל פצצות; 22. כלי בשחמט; 23. עלייה ב'; 25. אחד משגרירי ישראל; 26. קפה מידי, בו הוצג אילוף הסוררת; 28. ה' חג הקרוב; 30. חמסין; 31. ששים שניות;

בין פותרי התשבץ יוגרו

15 ספרים

אספרי הוצאת

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70

מה שפרך... אלכסיס זורבה. לפעמים קוראים לי 'מגרופית של אופה', משום שאני קיפח כלכך וראשי שטוח כעוגת-חמאה. וכן מכנים אותי 'רודף-רוח', משום שפעם הייתי מחור על הבתים ומוכר גרעיני-דלעת קלויים. וכן קוראים לי 'ירקון', משום שבכל מקום, הם אומרים, אני חוזר לתלול. וכל בר ששני עושה יוצא לטמיון. יש לי גם כנוי-ינגאי אחרים אבל נשאר אותם להזמנות אחרת...
וכיצד למדת לנגן בסאטורי?
הייתי בן עשרים. שמעתי בראשונה את הסאטורי באחת החגיגות שבכפר שלי. למרגלות האולימפוס. שמעתי ונשימתי ניטלה ממני. שלושה ימים לא יכולתי לאכול. מה לי? "שאלני אבי, עליו השלום. אני רוצה ללמוד לנגן בסאטורי!" וכי לא חיבש? כלום צועני אתה? וכי מבקש אתה להיות פורטן? עלב? "אני רוצה ללמוד לנגן בסאטורי!" היה לי מעט כסף, שחכתי כדי לשאת אשה. היה זה רעיון של תינוק, אבל אז לא הנעתי עדיין לגמר בישולי, ודמי היה חם. רציני איפוא לשאת אשה, טיפש מטושטש שכמותי! אף-על-פי-כן הוצאתי כל מה שהיה לי, ועוד יותר ממה שהיה לי, וקניתי סאטורי. כלי זה שאתה רואה לפניך. הסתלקתי עמו לסאלוניקי וגיליתי שם תורכי אחד, רסטט אפנדי, שלימד כל אדם שבא אליו לנגן בסאטורי. גפתי לרגליו. "מה אתה רוצה, כופר קטן?" שאלני. "אני רוצה ללמוד לנגן בסאטורי!" "יפה מאד, אבל מדוע אתה משליך עצמך לרגלי?" "משום שאני לי כסף לשלם לך!" וכי באמת משוגע אתה לסאטורי?" "כן, באמת ובתמים". ניהא, אתה יכול להשאר כאן, נצרי. אין לי צורך בתשלום! נשארתי שם שנה ולמדתי ממנו. וישע אלוהים את נשמתו! הוא בחדאי כבר נפטר. אם אלוהים פותח את שערי גן-עדנו גם לפני הכלבים, יוכה נא גם את רסטט אפנדי בכניסה לשם. ומאז למדתי לנגן בסאטורי, הייתי לאיש אחר."
זה הוא קטע מתוך הספר "זורכה היווני", מאת ניקוס קאזאנצאקיס, שיוצא בהוצאת עינות- ויהוזק בין פותרי תשבץ זה.

..אמור משהו בערבית!

שגרירן החדש של ארצות הברית באהרי, מי שהיה סגן שר-החוץ האמריקאי לענייני ה' מרחב, הנרי ביררוד, גילה במסיבת רעים את עיסוקו השני החביב עליו, אחר המדיניות: המכאניקה. באחת ההזדמנויות התערב על יכולתו לפרק מכונית לינקולן ולהרכיבה מחדש ללא פגם, זכה בהתערבות.

בסעודת פרידה מפוארת נוספת זכה שג' רירה היוצא של ארגנטינה בישראל, הר"ר פאבלו מונזאל. הפעם במלון השרון ב' הרצליה עם התפרט הבא: אנני באשכר לית; דג ים טרי; בשר עטוף בכבד קצוץ ואפוי, מעוטר תפוחי-אדמה, אספרגוס ו' סלט; תות-שדה; קפה; עוגות וגלידה אפוייה.

אחרי סיום סעודת פרידה לשגרירה ה' דש של ישראל במוסקבה, האלון יוסף אבירר, שהתקיימה במלון הנשיא הירושל' מי, ניגש המלצר א רב-אלוף משה רייך שאלו אם טעמה לו הארוחה. כשאישר זאת הרמטכ"ל, החתים אותו המלצר על התפרט, מכר עוד באותו ערב את החתימה לחייר אמריקאי. המחיר: 50 ל"י.

כשהפליא ירוחם כהן, שלישו לשעבר של אלוף אחר (ניאל אלון), את מאוזניו במועדון לילה ירושלמי בור שירים ספר' דיים, נאנח רן בן-אמוץ: "חבל שהעלייה השנייה באה מפולין ורוסיה ולא מספרד. כי אז היינו שרים היום שירי מולדת ספרדיים במקום סולניים..."

אחרי השתפכות זו נהג ירוחם כהן בשעות הקטנות של הבוקר בירושלים לתל-אביב, להתחזר חבר ביותה. גילה ירוחם, שלא היה לגמרי סיכה: "נתתי לעצמי כמה פעמים ב' שיניים, כדי לעורר את עצמי. בחיי, מצאתי דם!"

סיפור אשר דן בן-אמוץ טרם הכניסו ליקוט הכוזב, אותו הוא עורך יחד עם חיים חפר, סופר השבוע על-ידי דוד, פל' מתאר-לשעבר שלישי. פעם ביקר חפר בקורס פלמחי, שעה שהיתה צפויה סכנה שהאנגלים יקיפו את מחנה הקורס. כל אחד ממשתתפי הקורס קיבל הוראה להכין לעצמו תירוץ מתאים לנוכחותו במקום, רק חפר נואש מ' למצוא הסבר מתקבל על הדעת. יעץ לו מפ' קד הקורס: "אל תפחד. האנגלים לא מטפ' לים בטוריסטים שהם נמוכים ממטר ות' צי".

..יסדו ישיבות בעמקו"

החחאי הקליפורני שהכניס את הכותנה לארץ, סם הכבורג, קרא את שיר השבח של נתן אלתרמן לזכר הלכן (זה הכותן גדול יהיה...), עשה חשבון משל עצמו: משך שלוש השנים בהן הוא מטפל בכותנה בעמק בית-שאן הספיק הוא לטוס 14 פעמים הלוך ושוב בין ארצות-הברית לישראל.

פחות מעודד היה מספר אמריקאי אחר: ספר של ש' עגבון שתורגם לאנגלית, נפוץ בארצות-הברית בתפוצה כוללת של 150 טפסים.

יותר תרבותי היתה התנהגותו של אורי גלין, הסופר-הטייס המצפה למשפט ב' קשר לאסון מעגן בו נפל עם מטוסו בין ה' המון: מלבד עיסוקו בספורט ובעזרה למ' שק הוריו בעיקר-גנים שליד תחנת-קווה, מת' כונן לאחרונה גם לבחינות בגרות.

דג לתרבות גם הרב הראשי, אייזיק הלוי הרצוג: בחנוכת ישיבה חדשה, ישי' בת הדרום, בהחובות הצהיר הוא: "עלינו עצמה את הישיבות בעמק (יזרעאל)". הנחת הרב — עצם הקמת הישיבות בעמק ימריך את חב' רי הקיבוצים לשלוח את ילדיהן אליהן.

בדה אחרת דגלה ג'ולייט גראקן בע' לת השערות השחורות כפחם, שהתפרסמה בטלביזיה הצרפתית כצל השחור בזכות שמ' לתה השחורה ההדוקה והמגלה-כל. אחר ש' שהתה לשורת הופעות באנגליה ושינה ל' עצמה את השיר "אני שונאת את יום א' " ואלצה לשנות את דרכה בהשפעת כומר קתו' לי שהופיע עמה בטלביזיה בפאריס, החלה מ' סזמת "אני שונאת את יום השבת".

מסוק השבוע

עיתונאי-כוכב אורי קיסרי על המצב בעסקנות הישראלית: "כל הכסאות בארץ תמושים על-ידי בני שמונים מסיבה משונה מאד — בני התשעים כבר מתו."

כמדף

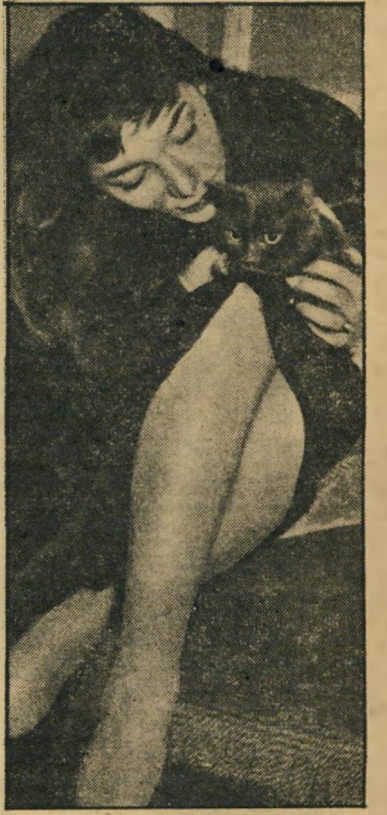
אשם פוליטי

מדן עד אילת הוא ספרו העשירי של אפרים (ישראל במערכה) תלמי, פועל קלאי לשעבר וכיום חבר מערכת דבר. תלמי, סופרו ופרשנו הצבאי של דבר בימי מלחמת העצמאות פירסם מספר אנתולוגיות מלחמה (ביניהן: בעמדה הקידומית, בחזר ובקרב, עט ושגח), כינס כהן עד אילת מאה רשימות מפע' ונוף, אותן כתב בעשר השנים האחרונות ואשר לרובן גזון פיוט, כרשימה גשם בנגב (גשם דק יורד, חרישי ורך, הוא רועף משמיים אפורים, טעונים עננים עד קצה האופק ונספג באדמה הלא-רוחמה, אדמת מדבר הנגב. קוצים יבשים, גבעולים קמלים ושיחים משחירים תלויים מולדלים באפס תקוה ואגלי מים שכבדו מאד נוטפים מהם ונושרים לתוך האדמה האפורת-צהובה...), מדן עד אילת — אפרים תלמי — הוצאת עמיחי — 288 ע'.

מקור

דיו דולפת

לא כל 30 אלף הארצישראלים שהתנדבו לצבא הבריטי בימי מלחמת העולם השנייה הסתפקו בכך שנטלו את הרובה לידם. סרג'נט-צ'לפים אלכס ילשיביץ (הידוע כיום יותר כסגן-אלוף וחבר משלחת הקלעים לאולימפיאדת הלסינקי, אלכס אלירז) נטל

צל שחור גראקי
"אני שונאת את יום השבת"

לדיו גם את העט — למטרה לא צבאית לתלוטץ: כתיבת שירים.

35 מהם כינס בספרון, בדרך לבריגדה, שהופיע השבוע לרגל חגיגות ההתנדבות. אם כי יש לקוות שסגן-אלוף אלירז הוא קלע טוב יותר מאשר הוא משורר הרי מצוי בין מבחר שיריו לפחות אחד משובח, זה המספר על החי השאננות בין עשירי מצרים, שעה שחשוב בשערים:

יש בעולם עדיין שקט
ולא הרחק מזחיתות,
לא את כולם חזית דולקת
גרפה לקרב כיתות כיתות.
שם משרתים עודם כקודם
בצעד רך על מרבדים —
ומגשיים פרחים של אודם
לאזוניים מכובדים.

ובמטבח שלוח עקרת
וגם הבעל שם נמצא,
מאורה שקטה, זוהרת —
שום איש לקרב שם לא יצא.
(בדרך לבריגדה — סגן-אלוף אלכס אלירז — הוצאת אלקנה — 78 ע').